

Сичкія преамителны услажденія бѣха живописани по нейный притворенъ образъ; имаше едно сердце жестоко, и полно со злобы, якоже и сирины; но знаеше да скрые лукавыя свои по мысли сосъ чудны притворничества. Може да придобые Пигмаліоновое сердце сосъ красоту свою, съ остроуміе свое, сосъ сладость гласа своего и сосъ сладкоудараніемъ лири своея. Пигмаліонъ ослѣпленъ отъ едно страстно устремленіе заради нею, бѣше оставилъ Царицу Тафу супругу свою. Онъ не мыслеше друго, само да возблагодари страсти гордыя Астарбы. Любовь тоя жены не бѣше му помало бѣдствена отъ грозное его сребролюбіе. Со вѣзмъ че ю обычае толко, она обаче го ненавидѣше и мыслеше го достоннъ за нищо, но крыеше истинныя свои помышленія сосъ одну притворну любовь; и показовашесе че не живѣе за друго, само заради самого него, а наипаче на онова време кога не можеше да го терпи.

Въ Тирѣ се находдаше единъ юноша Лидіанинъ, кой се именуваше Малахонъ, съ одну чудну хубость. Но бѣше сластолюбивъ, женоподобенъ и задълбенъ въ сладострастія. Онъ се не грыкаше за друго, само да сохранява мигкоту тѣла своего, да оправя русы свои власы кои се развѣяваха по плещи его, да се маже съ благоюнія, да дава одеждамъ своимъ едно увеселително развѣяніе, и наипослѣ да пое со сладкогласнуо свою лиру Аморове пѣсни. Астарба го видѣ, възлюби го и прія за него распалително рачителство. Онъ ю презираше, понеже обычаше повечь одну другу жену, и освень това, боешесе да не падне въ жесткое соревнованіе цареву. Астарба като се явѣсти че ю презира,